

РЕШЕНИЕ

№ 4118

гр. София, 20.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 14.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5807** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ вр. с чл.204 и сл. от АПК.

Образувано е по искова молба на М. Д. Ц. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], бл.258 вх.Е, срещу МИНИСТЕРСТВО НА ИКОНОМИКАТА /МИ/ за осъждането на последното за сумата от 137 618,21лв. представляващи неимуществени вреди, следствие от незаконосъобразната заповед №ЧР-П-02 от 04.01.2017г. на министъра на икономиката.

Следва да се има предвид, че първоначално е бил предявен иск от общо 150 000лв. имуществени и неимуществени вреди, който частично е бил уважен с решение №5406 от 19.08.2019г. по адм.дело №13 541/2017г. по описа на АССГ, което решението е отменено с решение №7917 от 22.06.2020г. по адм.дело №12428/19г. по описа на ВАС, Шо..С решението на ВАС делото е върнато на настоящия състав със задължителни указания касателно допустимостта на исковата претенция. В тази връзка – с определение №6535 от 02.09.2020г. на л.6 производството е оставено без движение като е указано на ищцата да посочи отделно размера на неимуществените вреди, както и да дефинира имуществените вреди от 1000лв за медикаменти какво точно касаят, както и търсената сума от 11 381,79лв. отново имуществени вреди-обезщетене за безработица –за какъв период, как е формирано и каква е връзката му с отменената заповед.

С определение №2047/23.03.2021г. на л.19- е констатирано, че в частта за имуществените вреди –указанията не са изпълнени, поради което в тази част с това

определение производството е прекратено. Съответно в частта за неимуществените вреди от 137 61821лв. производството е насрочено и е предмет на делото. Ищцата е посочила, че тези вреди са следствие от претърпените болки и страдания, „следствие от незаконосъобразното поведение на ответника, който и за втори път я е уволнил със заповед, която е незаконосъобразна“. Лихва не се претендира видно от първообраза на искова молба- първата молба от 30.03.2018г. /уточнителна/ на л.14 по пр.дело 13541/17..

Определението на настоящия състав №2047/23.03.2021г. на л.19- за прекратяване на делото в частта за описаните имуществени претенции – е оставено в сила с определение №7957 от 01.07.2021г. по адм.дело №5925/21 на ВАС.

В съдебно заседание ищцата поддържа иска си чрез адв.П., който претендира определяне на адвокатско възнаграждение по чл.38 от Закона за адвокатурата.

Ответната страна, чрез юрк.З., както и съобразно отговорите по иска – оспорва същия и моли като неоснователен да се отхвърли. Претендира юрк.възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на иска.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства, и наведените от страните твърдения и доводи, приема от фактическа страна следното:

Относно допустимостта на иска –същият е допустим. Наведените доводи в отговора на ответника касат основателността на исковата претенция.

Във връзка с последното от фактическа страна СЪДЪТ приема установено следното: Със заповед ЧР-П- 02 от 04.01.2017г. на министъра на икономиката /л.7 пр.д./ е прекратено служебното правоотношение със Ц. за длъжността „Главен вътрешен одитор“ в дирекция „Вътрешен одит“ в МИ по съображения за обективна невъзможност –изискване за достъп класифицирана инфомация, което лицето не е притежавало.

С решение №9054 от 11.07.2017г. по адм.дело №1623 по описа на ВАС за 2017г., Во.-л.8-19, е уважена жалбата на Ц. и заповедта е отменена като незаносъобразна. С решение №14789 от 04.12.2017г. по адм.дело №11398/2017г. на ВАС, 5-членен състав /л.10-11/ решение №9054 е оставено в сила. Съображенията и в двете съдебни решения са, че органът по назначаването е поставил условия за достъп до класифицирана информация, неразписанов закона за длъжността, поради което констатациите за обективна невъзможност не се установяват.

При първоначалното разглеждане на делото /което е имало и за предмет имуществени претенции/ е била представена заповед №РД -16 -1679 от 28.12.2017г. /л.27./, с която е разпоредено на Ц. за времето от 09.01. до 08.07.2017г. да бъде изплатено обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл,както и да се внесат съответните корекции в служебната книжка.

Представена е и на л.28 –заповед №РД-1678 от 28.12.2017г., с която Ц. е допусната да заеме длъжността, от която е незаконно уволнена.

По делото е видно, че и с предходната заповед №ЧР-П-121 от 31.07.2014г. на министъра- е прекратено служебното правоотношение на Ц. и която заповед с решение №1930 от 22.02.2016г. по адм.дело №12750/2014г. /на л.53 пр.д./ -е отменена като незаконосъобразна. Съответно това решение е оставено в сила с решение №7881 от 29.06.2016г. по адм.дело №4652/16г. на 5-членен състав /л.60/.

Представени по предходното дело са б.л. за 2016г./л.91 и сл..

Разпитан е св.Д. –л.97, които е разпитан и пред настоящата инстанция.

Видно от разпита на св.Б. Д. – л.53 –пред настоящия състав- ищцата е работила около

2 години в МИ и е съкратена малко преди К. или по-точно м.януари са му се обадили от министерството и са му казали „Е. да я вземете, че като ѝ казахме за уволнението, ѝ прилоша и тупна“. Споделя, че това ѝ се отразило негативно, дори физически – била е 50кг. , а след това е напълняла. Споделяла му е, че ходи на невролог и прихолог. Свидетелят изнася данни, че лицето е кандадствало и за други длъжности след уволнението, но при втория етап след успешен писмен тур, не са я одобрявали. Казва, че емоционално се е чувствала зле, дори не е излизала и това е било около 2 години. Живееела е с майка си и са се издържали от нейната пенсия. Прави заключението, че са я съсипали с това уволнение. Знае за това, защото често са се виждали, вкл. сочи, че е правила одит на негов приятел в Б.. Споделя, че преди уволнението ищцата не е имала никакви проблеми. Следва да се има предвид, че при предходното разглеждане на делото свидетелят е по-обстоятелствен- споделя, че са му казали, че е припаднала на работата /нейна колежка му се е обадила януари/, че като я завел в болницата на IV километър са му казали, че е от захарта, че е станала избухлива след уволнението, а преди не е била такава. В болницата също са му казали, че е получила нервна криза и е останала 2 дни за овладяването ѝ.

Пред настоящата инстанция е прието заключението на в.л.психолог д-р А. М.- П.. Видно от същото л.68-77, базирано и на психиатрично амбулаторно изследване/личен преглед/- лицето не е обременено с прихични заболявания, епилепсия и алкохолизъм. Епилептичното заболяване и гастродуоденитът са заболявания, които са регистрирани преди стресогенното събитие /заб.уволнението/. При връчване на заповедта лицето е преживяло психотравмираща ситуация- емоционален стрес, който на по-късен етап е приминал в протрахирана адапционна реакция с характерните за това угнетеност, напрегнатост, тревожност, безпокойство, несигурност, виене на свят, сърцебиене- регистрирани от самоотчета ѝ и от амбулаторен лист от ОПЛ. Заключението на в.л. е, че този емоционален стрес е преминал в реакция на адаптация, която за срок от 4-5 месеца е отшумяла. Вещото лице визира, че безспорно има причинно-следствена връзка между посоченото стресогенно събитие и провокиране на симптоми от хронични налични соматични заболявания /епилепсията и гастродуоденита/, но не това е фактор, който е довел до тяхното възникване. Реакцията на адаптация е свързана с посочените оплаквания безпокойство и тревожност, угнетеност, за което е предприето лечение. Към момента по данни на освидетелстваното лице –не се провежда лечение и лицето е изградило добри апаптивни способности.

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО ОТ ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ ПРИЕМА СЛЕДНОТО:

За да се уважи исковата претенция по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ вр. с чл.203 и сл. от АПК- следва да се осъществи посочения фактически състав- незаконосъобразен акт, вреди /конкретно неимуществени/ и причинна връзка.

Касателно първия емент – лицето е заявило, че вредите се търсят от заповед ЧР-П-02 от 04.01.2017г. за първи път / с жалбата по оспорването ѝ на л.5, пр.дело/, впоследствие е потвърдило с уточнение към исковата претенция /вече разделена от оспорването на самата заповед/-молба от 30.05.2018г. на л.14, в която отново изрично цитира тази заповед.

Пред настоящата инстанция –и претенцията за неимуществени вреди е оставена без движение /с определение на л.6/, но не защото не е ясно кой е незаконосъобразния акт – а да се уточни размера ѝ, доколкото е била предявена общо с претенцията за имуществени вреди.

С молба от 18.09.2020г. на л.8-ищцата сочи, че претендира неимуществени

вреди от 137 618,21лв., представляващи болки и страдания „следствие от незаносъобразното поведение на работодателя- министерство на икономиката, което за втори път я уволнява със заповед, обявена за незаконосъобразна“.

Следователно – безспорно е налице ИАА, от който се търсят вредите и това е заповед ЧР-П-02 от 04.01.2017г. на министъра на икономиката, която също както се посочи по-горе -с решение №9054 от 11.07.2017г. по адм.дело №1623 по описа на ВАС за 2017г., е отменена като незаносъобразна, което решение с решение №14789 от 04.12.2017г. по адм.дело №11398/2017г. на ВАС, 5-членен състав – е оставено в сила.

Въз основа на гореизложеното се прави и извода за наличието на първия елемент. Не е спорно, че това е второто незаконосъобразно уволнение от министъра, поради което се дава вяра на св.Б. Д. за засиления интензитет на страданията и неблагоприятните изживявания. Следва да се кредитат и показанията на свидетеля, който е очевидец на самите събития, непосредствено при връчване на заповедта за уволнение – ищцата се е полувствала зле, колабирала е, била е в нервна криза, потърсила е болнична помощ. Дава се вяра и на споделеното от свидетеля като промяна в поведението на ищцата –станала е нервна, затворила се е в къщи. Следва обаче да се има предвид, че свидетелят споделя и за други събития от негативен характер, които са се надградили с уволнението -неуспешните представяния на конкурси в търсене на работа.

В контекста на изложеното следва да се разгледа и заключението на в.л. д-р А. М.-П.. Лицето има епилептично заболяване и гастродуоденит, които са заболявания, регистрирани преди стресогенното събитие, което като такова се определя уволнението. Вещото лице приема, че лицето е преживяло психотравмираща ситуация- емоционален стрес, който на по-късен етап е преминал в протрахирана адапционна реакция с характерните за това угнетеност, напрегнатост, тревожност, безпокойство, несигурност, виене на свят, сърцебиене- регистрирани от самоотчета ѝ и от амбулаторенлист от ОПЛ и тази реакция за срок от 4-5 месеца е отшумяла. Вещото лице визира, че безспорно има причинно-следствена връзка между посоченото стресогенно събитие и провокиране на симптоми от хронични налични соматични заболявания /епилепсията и гастродуоденита/, но не това е фактор, който е довел до тяхното възникване. Сочи, че реакцията на адаптация е свързана с посочените оплаквания безпокойство и тревожност, угнетеност, за което е предприето лечение. Посочено е също, че към момента по данни на освидетелстваното лице –не се провежда лечение и лицето е изградило добри апаптивни способности.

Следователно – съдът приема, че има вреди, които са в причинно следствена връзка с отмената като незаконосъобразна заповед за уволнение. Тази връзка е пряка и непосредствена и за нея съдът се опира на показанията на разпитания свидетел, който контактува с ищцата и е установил видима промяна в поведението ѝ в негативен аспект. Свидетелства за настъпилата изнервеност, угнетеност, затвореност, също състояние описано и констататирано от вещото лице. Безспорно е вл., че след като е уволнена ищцата Ц. е преживяла депресивно стресово състояние.

Вредите, определени по чл.52 от ЗЗД, съдът намира, че са с интензитет над средния, но в никакъв случай не са доказани за размера, за който се търсят. В случая дава вяра на свидетеля и за това, че уволнението я е съсипало- като съобразява, че ищцата е била на добра длъжност, уволнена е втори път незаконосъобразно със заповедта, като подобно отношение е напълно възможно да предизвика и е предизвикало вреди в по-голям размер. Съдът като съобрази времето от около 4-5 месеца, което коментира и

в.л. намира, че преките вреди следва да бъдат в размер от 4000лв., като за останалия претендиран размер за разликата до 137 618,21лв. е неоснователен и недоказан. Във връзка с последното следва да се има предвид, че ищцата видно от показанията на св.Б.Д. е продължила своя живот –правила е одит на негов познат в Б., явява се е на конкурси в търсене на работа т.е. този период от 2 -3 години, за който свидетелят споделя за депресия -не може да се отнесе като причинно следствен на заповедта на министъра. Неотносимо е изявлението на адв.П., че ищцата и понастоящем няма доходи към уважаване на исковата претенция.

С оглед направените констатации исковата молба е частично основателна за сумата от 4000лв. и неоснователна за сумата от 133 618,21лв..

Относно юрк.възнаграждение, което се претендира – видно от практика на ВАС, изразена в решение №5022 от 26.05.2022г. по адм.2654/22г. - при обезщетението по ЗОДОВ не може една част от присъденото обезщетение да се връща под формата на юрк.възнаграждение - т.59 от решение на ЕСПЧ "С. срещу България". С оглед изложеното макар конкретно размера на обезщетението да е по-голям - следва подхода да е същия и да не се присъди.

Касателно адв.защита- претендира се адв.възнаграждение по чл.38 от ЗА, който препраща към Наредба 1/2004 –чл.8, т.2 или с оглед уважената част от иска следва да се осъди ответника за сумата от 510лв.адвокатско възнаграждение.

Направени са разноски за в.л. от ищцата и доколкото има искане за присъждането им в размер на 250лв. за в.л.-следва да се присъдат.Няма списък за разноски и няма данни да има други такива.

ВОДИМИ СЪДЪТ

РЕШИ:

По искова молба на М. Д. Ц. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], бл.258 вх.Е, **ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ИКОНОМИКАТА /МИ/** да й заплати сумата от 4000лв. /четири хиляди лева/, представляващи неимуществени вреди следствие от незаконосъобразната заповед №ЧР-П-02 от 04.01.2017г. на министъра на икономиката.

Като за разликата до пълния предявен размер от 137 618,21лв. т. за сумата от 133 618,21лв. **ОТХВЪРЛЯ ИСКА КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН.**

ОСЪЖДА Министерство на икономиката да заплати 510лв. адвокатско възнаграждение на адв.А. П. от САК.

ОСЪЖДА Министерство на икономиката да заплати на М. Д. Ц. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], бл.258 вх.Е, -сумата от 250лв.разноски за вещо лице.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните. Да се изпрати препис на страните.

СЪДИЯ: